

кѣтъ, запалваше се отъ самата свѣтлина, и понекогашъ горѣше и въздухѣтъ около нея. А за да покажатъ варваритѣ естеството и силата ѣ, поржсиха малко пѣтътъ, койго водеше къмъ госто-приемната стая на Александра, и на мъркване туриха до единий край на намокренїй пѣтъ съ нафта свѣтилницитѣ. Прочее, щомъ единий край на пѣтътъ се запали, тогазъ раздаванието на огнѣтъ по всичкий пѣтъ за малко минути бѣше не усетимъ, но на едно мжгновение както електрика пламѣкътъ стигна на другий край, и тѣй всичкий онзи намокренъ пѣтъ стана пѣленъ съ непрѣстаненъ огнѣ и пламѣкъ. А имаше нѣкой си Атинеецъ нарицаемъ Атинофанъ, който бѣше като лѣкаръ на Александра за да го цомазва и исцѣри въ врѣме на настинка въ хамайтѣ, за да може да бжде умственно по расположенъ. И случи се тогазъ въ врѣме на кѣпение да прѣдстои прѣдъ Александра съ голѣмо великоление едно благородно дѣте наречено Стефанъ. Прочее, Атинофанъ рече тѣй: „Искашъ ли о царю да опитами тойзи цѣрь надъ Стефана? Ако напри-меръ тойзи цѣрь запали дѣтетото и не се угасни, тогазъ ще кажж, че е необоримъ или непобѣдимъ и страшна неговата сила.“ На това склони царѣтъ и туриха дѣлото подъ опитъ. Но щомъ бѣха цомазали дѣтетото, и го допрѣха до огнѣтъ, та извѣднѣжъ тѣлото му пламна толкозъ много, и отъ толкозъ огнѣ дѣтетото бѣше взѣтъ, щото Александръ бѣше въ голѣмо недоумение и се упла-